

עפ"ג 13824/08/17 - מדינת ישראל נגד דוד מאיר אוחיון, רוברט רביבו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עפ"ג 13824-08-17
עפ"ג 4323-09-17
בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' ס. הנשיאה יורם צלקובניק
כב' השופטת גילת שלו

המערערת: מדינת ישראל
נגד המשיבים: 1. דוד מאיר אוחיון
על ידי ב"כ עו"ד רונן בן-צבי
2. רוברט רביבו
על ידי ב"כ עו"ד עופרה סיבוני

מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של ביהמ"ש השלום באשקלון (כב' השופט א. מאושר) בת.פ. 29046-11-16 מיום 28.6.17

פסק דין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

המשיבים הובאו לדין בגין שני אישומים של עבירות התפרצות לבתי דירה ועבירות נלוות, והמשיב 1 נדון ל-8 חודשי מאסר בפועל, הופעלו עונשי מאסר מותנים ונקבע, כי סה"כ על המשיב 1 לרצות 20 חודשי מאסר בפועל, הוטלו מאסרים מותנים - האחד של 8 חודשים והשני של 4 חודשים, והופעלה התחייבות מתיק קודם על סך 10,000 ₪; המשיב 2 נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל; הופעל מאסר מותנה של 6 חודשים ונקבע, כי סה"כ על המשיב 2 לרצות 10 חודשי מאסר בפועל, הוטלו מאסרים מותנים - האחד של 8 חודשים והשני של 4 חודשים, והוטל קנס בסך 3,000 ₪. המדינה הגישה ערעור על קולת העונש, וכן, הוגש ערעור מטעם המשיב 1 בכל הנוגע לתיקון גזר-הדין "בפתקית", לאור בקשת הבהרה מטעם השב"ס, ללא נוכחות הצדדים ובלא תגובתם. משהמדינה הסכימה, בהגנותה, לערעור שהוגש מטעם המשיב 1, פס"ד זה עניינו ערעור המדינה על קולת העונש בלבד.

ההליכים בביהמ"ש קמא

במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד המשיבים, הם הודו בעובדות שבכתב האישום המתוקן והורשעו בהתאם. הסדר הטיעון לא כלל הסכמות לעניין העונש וגם לא הוגשו תסקירים מטעם שירות המבחן על המשיבים.

במסגרת האישום הראשון של כתב האישום המתוקן, הודו המשיבים, כי בתאריך 01/11/16 בסמוך לשעה 11:07, במסגרת הקשר שקשרו ביניהם ולשם קידומו (ויוער, כי סעיף העבירה שעניינו קשירת קשר - נמחק מהוראות החיקוק שבכתב האישום המתוקן, אולם העובדות הקשורות בכך - נותרו על כנן), הם הגיעו לדירה באור יהודה. המשיב 1 פרץ לתוך הדירה באופן שאינו ידוע למאשימה, והמשיב 2 שימש כתצפיתן בכניסה לבניין. מתוך הדירה גנבו המשיבים סך של 2 דולר שהיו על ריצפת הבית. בתוך הרכב בו נסעו (ואשר היה שייך לבתו של המשיב 2) החזיקו המשיבים בכלי פריצה. לפיכך, באישום זה הורשעו המשיבים בביצוע עבירות של התפרצות לבית דירה על מנת לבצע גניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין; בעבירה של החזקת כלי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין; ובעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

במסגרת האישום השני של כתב האישום המתוקן הודו המשיבים, כי בתאריך 06/10/16 בסמוך לשעה 11:57, ובמסגרת הקשר שקשרו ביניהם ולשם קידומו, הם התפרצו לדירה בירושלים בכך שאיתרו את מפתח הדירה בארון החשמל; פתחו באמצעותו את דלת הדירה; המשיב 1 נכנס פנימה במטרה לבצע גניבה, ואילו המשיב 2 נותר כתצפיתן מחוץ לבניין. לפיכך, הורשעו המשיבים במסגרת אישום זה בביצוע עבירה של התפרצות לבית דירה על מנת לבצע גניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.

בגזר דינו עמד ביהמ"ש על חומרת עבירות ההתפרצות לבתי דירה; על הפסיקה הנוהגת במקרים שכאלה; על טיעוני הצדדים; ועל הנסיבות של האישומים בהם הודו הנאשמים, היינו התפקיד השונה שנטל על עצמו כל אחד מהמשיבים ועל כך שבאישום הראשון נגנב סכום פשוט של 2 דולר בלבד ואילו באישום השני לא נגנב מאומה. בעקבות כל אלה קבע ביהמ"ש, כי מתחם העונש ההולם בכל הנוגע לאישום הראשון עומד על עונש מאסר שנע בין מאסר קצר ועד ל-20 חודשי מאסר, ובאישום השני המתחם נע בין מאסר קצר ל-15 חודשי מאסר. לאחר מכן, עמד ביהמ"ש על נסיבותיהם האישיות של המשיבים; על הרשעותיהם הקודמות; ועל כך ש"בסופו של יום הנזק הוא מינורי", ודן את המשיבים לעונשים המפורטים לעיל.

טיעוני הצדדים

ב"כ המערערת טענה הן כנגד מתחמי הענישה שנקבעו והן כנגד העונש. אשר למתחמי הענישה נטען, כי בקביעתם, ובעיקר בקביעת תחתיתם, ביהמ"ש סטה מהפסיקה הנוהגת העומדת על 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל; וכי המתחמים שנקבעו אינם מתחשבים בנסיבות ביצוע העבירות, היינו, בתכנון המוקדם ובחבירה לצורך ביצוע העבירות; שעת ביצוע העבירות כשאנשים בדרך כלל נמצאים בעבודה; ההצטיידות המוקדמת בכלי פריצה; ההסתייעות ברכב; הביצוע בצוותא תוך חלוקת תפקידים (האחד המבצע והשני התצפיתן); התעוזה להתפרץ לדירות בעיבורה של עיר ובשעות היום; "פריסת" העשייה בשני מוקדים מרוחקים (הן מרוחקים ממקום מגורי המשיבים - בקרית-מלאכי ובתל-אביב, והן מרוחקים האחד מהשני - באור-יהודה וירושלים); ולסמיכות מועדי ביצוע העבירות.

אשר לקביעת העונש בתוך המתחמים נטען, כי ביהמ"ש לא נתן משקל הולם לעברם הפלילי של המשיבים (לא למהות העבירות שביצעו בעבר, לא לתדירותן, לא לעובדה כי כבר חברו יחד בעבר לביצוע עבירות רכוש, לא לכישלון הליכי שיקום בעבר, ולא לעובדה כי העבירות בוצעו תוך שתלוי ועומד כנגדם מאסרים מותנים), ומאידך נתן משקל רב מידי להודאתם בעובדות ולנסיבותיהם האישיות. נטען, כי ענישה שכזו אינה הולמת את חומרת המעשים ואין בה כדי להרתיע - לא את המשיבים ולא אחרים.

לעומתה טען ב"כ המשיב 1, עו"ד רונן בן-צבי, כי מדובר ב"שני פנסיונרים... שבאים ואומרים שהם רוצים לתלות את הנעליים... החליטו ביום אחד לסיים את כל העניינים ולשלם. הם החליטו את זה במעצר..." (עמ' 7 לפרוטוקול ישיבת 18/09/17). לדבריו, בביהמ"ש קמא "הצגנו את השיקום הארוך והנפלא שעשה הנאשם בבית הסוהר" (שם), והמשיב 1 בחר להודות במסגרת הסדר הטיעון, למרות הסיכוי שהיה מזוכה לו נשמעו הראיות. בכך גם חסך מזמנם של 27 עדי תביעה, וכמובן גם מזמנו של ביהמ"ש.

אשר לעונש נטען, כי למרות שבאישום הראשון נגנב רק סכום של 2 דולר, עדיין המשיב מרצה 20 חודשי מאסר, שהוא עונש כבד במיוחד לאדם בגילו, אשר שהתחתן במהלך מאסרו ונולד לו ילד, והוא מבקש להתחיל בדרך חיים חדשה. המצב הבריאותי הקשה של בני המשפחה, אך מגביר את הקושי לרצות עונש מאסר ארוך, כמו זה שהוא מרצה כעת. משכך, להבנת הסנגור, אין מקום להתערב בפסיקת ביהמ"ש קמא, אשר שקל את כל השיקולים הרלבנטיים, והעונש שהטיל אינו מצדיק התערבות של ערכאת הערעור.

ב"כ המשיב 2, עו"ד עופרה סיבוני, הגישה תמצית בכתב של טיעוניה, בנוסף לטיעוניה בעל-פה, ואף היא ביקשה לא להחמיר בעונש שהטיל ביהמ"ש קמא, עונש ראוי והולם לטעמה. לעמדתה, מדובר בעבירות התפרצות ברף התחתון של ניצול הזדמנות, כשהמשיב 2 לא היה הדומיננטי בין השניים; הוא לא יזם אותן; וחלקו בביצוען היה מינורי. לא ננקטה כל אלימות, ולא נגרם נזק של ממש לבעלי הדירות אליהן התפרצו. משכך, ולאור מדיניות הענישה הנהוגת בעבירות התפרצות לבתי דירה שבוצעו ללא תכום או גרימת נזק חריג, טענה, כי מתחמי הענישה שנקבעו על ידי ביהמ"ש קמא סבירים, ולא ייתכן שהרף התחתון יהיה כפי שהתבקש על ידי המאשימה - 12 חודשי מאסר בפועל לכל עבירה. בעבירות של התפרצות, לדברי עו"ד סיבוני, מנעד הענישה רחב וגמיש, והעונשים יכולים לנוע בין "מספר חודשי עבודות שירות, ואף, במקרים מסוימים מעונשים צופים פני עתיד בלבד, ועד לתקופה של כשנת מאסר בפועל" (סעיף 6 לטיעונים בכתב, וכן ר' רשימת פסקי הדין אליהם הפנתה ולטבלת הפסיקה שהוגשה).

ב"כ המשיב 2 הוסיפה וציינה, כי היה מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של המשיב 2; בהודאתו ובלקחתו אחריות על מעשיו; בגילו המבוגר ובמצוקתו הכלכלית, אשר הביאה אותו לעשייתו הפלילית. עונש של 10 חודשי מאסר, אותם כבר סיים המשיב 2 לרצות, אינו עניין של מה בכך לאדם בגילו (יליד 1954), אשר מצבו הרפואי אינו קל (נטען, כי יש לו אבנים בכליות ועליו לעבור ניתוח), ואשר גם גרושתו, היחידה שהייתה עמו בקשר בעת מאסרו ובתקופת מחלתו, מאושפזת לאחרונה בבית חולים עקב גידול בראשה. שנים רבות השתמש המשיב 2 בסמים, אך מאז שוחרר ממאסרו נשוא הערעור, הוא מטופל בתחליף סם ובדיקות השתן שהוא נותן - נקיות מסמי רחוב. בכך, לדברי הסנגורית, יש ללמד, כי המשיב 2 החל דרך חדשה, ואין להחזירו אחורה על ידי שליחתו, שנית, למאסר.

דין והכרעה

בימ"ש השלום סבר, כי מתחם העונש ההולם במקרה זה, הינו החל מעונש מאסר קצר ועד 20 חודשי מאסר האישום הראשון (שם נגנבו 2 דולר "בלבד") ו-15 חודשי מאסר באישום השני (שם לא נגנב מאומה), ונדמה שכבר כאן נפלה טעות בהחלטת ביהמ"ש. בתי המשפט קבעו לא פעם, כי מתחמי הענישה בעבירות של התפרצות צריכים לקחת בחשבון שיקולים רבים וביניהם, התכנון המוקדם שקדם לביצוע ההתפרצות; האם בוצעה העבירה בחבורה או לבד; מה נגנב מהמקום שנפרץ; כיצד בוצעה ההתפרצות (האם באלימות או באמצעים מתוחכמים); הנחישות בה בוצעה העבירה ועוד כהנה וכהנה. ובמקרה שבפנינו, אין ספק שמדובר באירועי התפרצות שגם אם אינם מן המתוחכמים בכל הנוגע לדרך

הכניסה לבתים (הגם שבמקרה הראשון, דרך ההתפרצות אינה ידועה למאשימה), אזי הם בוצעו בצוותא חדא על ידי שני המשיבים, אשר תכננו את יציאתם לביצוע העבירות מראש ואף הצטיידו ברכב ובציוד מתאים לצורך כך. העבירות בוצעו בעיבורה של עיר, בשעות הבוקר בהן אמנם ניתן להניח, כי דיירי הבתים לא יהיו נוכחים במקום, אולם החוצפה שבביצוע העבירות לאור היום היא רבה ומלמדת על תעוזה ונחישות. וכן, יש לזכור, כי בעת ביצוע העבירות, לכל אחד מהמעורבים היה תפקיד, עליו ככל הנראה גם סוכם מראש, כאשר אחד מהפורצים נכנס לתוך הדירה (הוא המשיב 1) והאחר משמש כתצפיתן (הוא המשיב 2). יתרה מכך, ההתפרצויות בוצעו בשתי ערים שונות, מרוחקות זו מזו ומרוחקות ממקומות המגורים של המשיבים - נסיבות המגבירות מסוכנות ותחכום, ובכל מקרה מעידות כי לא מדובר בהזדמנויות שנקרו בדרכם, כנטען על ידי הסנגורים.

אכן, יש לתת משקל בקביעת מתחמי הענישה והענישה בפועל גם לנזק שנגרם במהלך ההתפרצויות, אולם עיקר הדגש צריך שיהיה על עצם ההתפרצות; החדירה לפרטיות של האנשים; לפוטנציאל הנזק העצום; ולפוטנציאל האלימות שיכולה הייתה להתלקח, אילו היו דיירי הדירות בבתיהם באותה עת.

לפיכך, מתחמי הענישה שנקבעו, ובעיקר הרף התחתון של "מאסר קצר", אינו יכול להיות ראוי ואינו הולם את נסיבות ביצוע העבירות ונדמה, כי מתחמי הענישה הראויים עומדים על מאסר בפועל של 12 חודשים עד ל-24 חודשים באישום הראשון, ו-10 חודשי מאסר ועד 20 חודשים באישום השני. כך גם נקבע לא פעם בפסיקה של בתי המשפט השונים, ואף של ערכאה זו.

ממילא, גם עונשי המאסר בפועל שהוטלו על המשיבים בגין מעשיהם נשוא שני האישומים, עונשים של 8 חודשי מאסר למשיב 1 ושל 6 חודשי מאסר למשיב 2, אינם יכולים להיות ראויים - לא לעבירת התפרצות אחת, לא כל שכן לשתי העבירות שביצעו יחדיו.

גם אופן הפעלת המאסרים המותנים, בכל הנוגע למשיב 1, אינו ברור ואינו מנומק. בעניין זה יש ממש בטענת המערערת, כי עיון בגזר הדין אינו מאפשר לדעת האם העונש שהוטל מקומו בתוך מתחם כולל (שלא הוגדר במסגרת גזר הדין) או המדובר בעונש בכל מתחם בנפרד עם חפיפה כלשהי ביניהם. ראוי היה שביהמ"ש יקבע, בטרם יקבע את העונש, ובמיוחד לאחר שהחליט כי מדובר באירועים נפרדים אשר לכל אחד מתחם ענישה שונה, האם בחר בעונש אחד כולל לשני המתחמים, או שמא בחר בעונש נפרד לכל מתחם תוך חפיפה ביניהם, הכל כמחוייב בהוראות תיקון 113 לחוק העונשין.

אשר לנסיבותיהם של המשיבים, הרי שלא רק שלא הוגשו תסקירים מטעם שירות המבחן בעניינם; ולא רק שלא הובאו ראיות לנסיבות אישיות יוצאות דופן במיוחד, הרי שאם ניתן משקל מיוחד לגילם של המשיבים, הרי שהיה דווקא מקום להתחשב בנתון זה לחומרה, שהרי שני המשיבים בעלי רישומים פליליים רבים ביותר, והם "פעילים" בתחום עבירות הרכוש מגיל צעיר ובאופן רצוף, כאשר את העבירות נשוא התיק שבפנינו ביצעו בגילם המבוגר.

רישומי הפלילי של המשיב 1 החל עוד בהיותו קטין בשנת 1981, עת נדון בגין עבירה של הסגת גבול פלילית. למאסרו

הראשון נדון המשיב 1 אף זאת בשנת 1981, עת נדון בגין עבירת התפרצות ל-35 ימי מאסר בפועל, ומאז שב ונדון, מעת לעת, לעונשי מאסר בפועל. מאז נדון המשיב 1 בגין מספר רב ביותר של עבירות ובין היתר נדון בגין עבירות של התפרצות (13 עבירות סך הכל), הסגת גבול (5 עבירות סך הכל), שבל"ר (3 עבירות), חטיפת ארנקים, גניבה (2 עבירות), בריחה ממשמורת חוקית (3 עבירות), קשירת קשר (3 עבירות), מעשה או מחדל המסכנים חיי אדם לפי סעיף 305(2) לחוק העונשין (ונדון ל-4 שנות מאסר בפועל, כאשר הופעל גם מאסר מותנה כך שסך הכל ריצה המשיב 1 מאסר של 5 שנים ו-4 חודשים, וזאת בשנת 1984), תקיפה (מספר עבירות), שוד מזוין והריגה (שבוצעו ביחד עם עבירות של קשירת קשר, התפרצות לבית מגורים וניסיון לתקיפת אדם לשם ביצוע שוד, ונדון, בשנת 1995, ל-17 שנות מאסר), החזקת אגרופ, וניסיונות לעבור חלק מהעבירות הנ"ל. הרשעותיו האחרונות, טרם ההרשעה נשוא הערעור, ואשר עונשי המאסר המותנים שהוטלו בהם הופעלו בתיק שבפנינו, עניינן עבירות של ניסיון לביצוע התפרצות לבית מגורים בצוותא והחזקת סכין - עבירות בגינן נדון בתאריך 30/12/15 ל-6 חודשי מאסר אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, 6 חודשי מאסר מותנים, צו מבחן ל-12 חודשים ופיצוי בשיעור ₪ 2,000; וכן עבירות של נהיגת משאית ללא רישיון למשאית וגניבת רדיאטור וחלקי מכונות, בגינן נדון, במסגרת הסדר טיעון, ובתאריך 10/10/16 ל-12 חודשי מאסר מותנים לבל יעבור עבירת רכוש מסוג פשע, ל-6 חודשי מאסר מותנים לבל יעבור עבירת רכוש מסוג עוון, לקנס בסך ₪ 1,500, לחתימה על התחייבות כספית על סך ₪ 10,000 לבל יעבור עבירת רכוש מסוג פשע בתוך שנתיים, ולפסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 יום.

גם לחובת המשיב 2 רישום פלילי ארוך במספר רב של עבירות. כך, המשיב 2 נדון לראשונה בשנת 1974 (!) בבית המשפט המחוזי בתל-אביב בגין שתי עבירות של ניסיון להתפרצות לבניין, שתי עבירות של החזקת מכשירי פריצה ועבירה של גניבה ונדון למאסר מותנה. מאז נדון פעם אחר פעם בעבירות של התפרצות לבניין (סך הכל, כולל עבירות של ניסיון - 21 עבירות), גניבה (סך הכל - 9 עבירות), שוטטות למטרה פסולה, החזקה ושימוש בסמים מסוכנים (סך הכל 4 עבירות), שבל"ר, בריחה ממעצר, היזק לרכוש (סך הכל 4 עבירות), קשירת קשר לביצוע פשע או עוון (סך הכל 4 עבירות), הונאה בכרטיס חיוב, סחיטה באיום של פרסום, קבלת דבר במרמה, גניבת רכב, זיוף סימני זיהוי של רכב, החזקת מכשירי פריצה (סך הכל, כולל עבירות של ניסיון - 6 עבירות), הסגת גבול פלילית (סך הכל, כולל עבירות של ניסיון - 3 עבירות). בגין עבירות אלה נדון המשיב 2 פעמים לא מעטות לריצוי עונשי מאסר בפועל - לראשונה בשנת 1975 עת נדון למאסר של שנה, ולאחר מכן נשפט לעונשי מאסר של שנתיים (בשנת 1978), שנתיים ו-6 חודשים (בשנת 1986), 6 חודשים (בשנת 1999), 4 חודשים (בשנת 2006), 19 חודשים (בשנת 2008) ו-15 חודשים (בשנת 2015). המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד כנגד המשיב 2 עת ביצע את העבירות נדון פס"ד זה הוטל בתאריך 20/07/15, עת הורשע (במסגרת הסדר טיעון וביחד עם אחר) בגין עבירות רכוש של החזקת מכשירי פריצה, גניבה, הסגת גבול וקשירת קשר, ונדון ל-8 חודשי מאסר בפועל, הופעלו עונשי מאסר מותנים של 8 ו-3 חודשים ונקבע כי עליו לרצות 15 חודשי מאסר בפועל החל מיום 05/02/15. כן הוטל עליו מאסר מותנה של 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים, לבל יעבור כל עבירת רכוש.

נתון נוסף עליו ניתן ללמוד מעברם הפלילי של המשיבים, כי כבר בשנת 2014 נדונו בצוותא בגין ביצוע עבירות רכוש דומות לאלה שביצעו במקרים שבפנינו (ת"פ 5262-10-14).

בהינתן עברם הפלילי העשיר של שני המשיבים; ניסיונות השיקום שעברו בעבר (דבר העולה באופן ברור מעברם הפלילי

ואף מהטיעונים לעונש בעניינו של המשיב 1 במסגרת ת"פ 44355-11-14 ובמסגרת ת"פ 71392-09-16, כאשר גם שם הבטיח בא-כוחו כי בכונתו של המשיב 1 להפסיק עם עשייתו הפלילית) ואשר לא הוכיחו את עצמם (אף זאת נוכח עברם הפלילי); חזרתם המהירה לפשע; העובדה כי הם נותנים את הדין בגין שתי עבירות של התפרצות - עבירות שביצעו פעמים רבות ביותר בעבר; ולנוכח מתחמי הענישה שנקבעו, הרי שהעונשים אשר הוטלו על המשיבים אינם עונים על מטרות הענישה - אין בעונשים אלה כדי להלום את חומרת המעשים; ואין בהם כדי להרתיע - לא את המשיבים ובוודאי שלא עבריינים פוטנציאליים.

לפיכך, ורק נוכח הכלל שערכאת הערעור אינה ממצה את חומרת הדין, ולאור העובדה כי המשיב 2 כבר שוחרר ממאסרו, אך מתוך הבנה, כי הערעור הוגש ונקבע בתוך תקופת מאסרו של המשיב 2, אך הוא שוחרר שחרור מנהלי טרם הדין, ובמהלך הדיון הראשון שנקבע בעניינו, לא ניתן היה להמשיך ולקיים את הדין שכן חש ברע והובהל לבתי החולים (כאמור, נטען כי נמצאו אצלו אבנים בכליות), אנו מקבלים את ערעור המדינה וקובעים כדלהלן:

על המשיב 1 לשאת עונש מאסר בפועל, בגין שני האישומים בהם הורשע, של 18 חודשים, תחת המאסר של 8 חודשים שהוטל ביהמ"ש קמא. יתר ההוראות של ביהמ"ש קמא יעמדו על כנן (בכל הנוגע להפעלת עונשי המאסר המותנים, חלקם בחופף וחלקם במצטבר), כך שעל המשיב 1 לרצות עונש מאסר בפועל כולל של 30 חודשים בניכוי ימי מעצרו, לצד עונשי המאסר המותנים שהוטלו והפעלת ההתייבות.

נוכח קבלת ערעורו של המשיב 1 באשר לאופן קביעת ביהמ"ש קמא, כי יש לנכות בתיק זה אך ורק את ימי המעצר בהם היה עצור בתיק זה בלבד (שכן תוך כדי מעצרו נדון בתיק נוסף והיה במשך תקופה עצור-שפוט), ולמרות שניתן היה לסבור, כי מהותית קביעת ביהמ"ש קמא בעניין זה ראויה, אך בוודאי שלא היה מקום לתת הוראה שכזו אך לאור "שאילתא" של השב"ס, ללא תגובת הצדדים ועל "פתקית", הרי שהמאסר האמור ירוצה בחפיפה למאסר האחר אותו ריצה המשיב 1 תוך תקופת מעצרו בתיק זה.

על המשיב 2 לשאת עונש מאסר בפועל של 16 חודשים, בגין שני האישומים בהם הורשע, תחת 6 חודשים שהוטלו עליו בביהמ"ש קמא. יתר ההוראות של ביהמ"ש קמא יעמדו על כנן (בכל הנוגע להפעלת עונשי המאסר המותנה של 6 חודשים שהופעל - חלק במצטבר וחלק בחופף), כך שעל המשיב 2 לרצות עונש מאסר בפועל כולל של 20 חודשים בניכוי ימי מעצרו, לצד עונשי המאסר המותנים והקנס שהוטלו.

המשיב 2 יתייצב להמשך ריצוי עונשו בתאריך 29/10/17 בכלא "דקל" שבמתחם כלא באר-שבע.

תנאי השחרור שהוטלו על המשיב 2 ימשיכו לחול עד להתייצבותו להמשך ריצוי עונשו.

ניתן היום, כ"ו תשרי תשע"ח, 16 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.

גילת שלו, שופטת

יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה

ר. יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד